

מן התבאר

המאוחדת

United Chassidei Ger

ירושלים
4:01 הדלה"נ
5:15 מוצ"ש

ברוקלין
4:14 הדלה"נ
5:22 מוצ"ש

סטטן איילנד
4:14 הדלה"נ
5:23 מוצ"ש

לינקוד
4:16 הדלה"נ
5:25 מוצ"ש

מאנסי
4:13 הדלה"נ
5:21 מוצ"ש

פרשת ויצא תשפ"ד
~ שנה ב' גלוין נ"ז ~

אמרות ופנינים, מוסרי חיים ולקחים, מבאר הפרוה שרים - רבוה"ק מגור, נבג"מ ויבלחט"א

אמרות מבאר רבותינו הק'

ויצא יעקב וגו' ויילך חרנה ויפגע במקום וגו': (כח ז) בשם "החידושי הרי"ם" ז"ע: איתא בגמ' [סנהדרין צה:] ומבאר ברש"י ז"ל כי מתא לחון אמר אפרש עבתי על מקום שהתפללו בו אבותי ואני לא התפללתי וכו' ולימיהו דכו' ע"ש. ולכאורה קשה מפני מה לא יעקב עצמו מיד בעבור שם. אלא יעקב אבינו ע"ה היה הצדיק האמת, וכאשר בדרוכו היה צריך לעבור במקום הזה, לא רצה להתפלל אגב עורבו במקום הזה, לא רצה להתפלל אגב עורבו במקום שהתפללו אבותיו, לא רצה שיהיה בנסיעה אחת זו להיות לו יתרון גם לנסיעה הקדושה, אלא עבר דרך שם, ואחר כך נסע עוד נסיעה אחת בכונתו הקדושה למקום הקדוש, וזה לימוד לכל אדם.

כותב ה"שפת אמת" ז"ע בליקוטים: ויצא יעקב מבאר שבע, וק' דבבר כותב בפרשה הקודמת, וי"ל [ע"ס] צוף דבש] לפי דברי חז"ל שנתנו בביית עבר [ע"ס] שנה [ש' שהלך אחר כך בחורף לאביו ולאמו ומתפלל טוב בהוא חושב קודם הליכתו לחון ולא הוכירו הכ' כמו שלא הוכירו הי"ד שינוי כונתו לשם שיהיה עשו לכן התיירו הכתוב.

הרבי ה"לב שמחה" ז"ע: כותב: ויצא יעקב, וברש"י מחז"ל ולמה הוכיז יציאתו אלא מביד שיעצת צדיק מן המוקדם עולם רשום, חסיד כשרות בעיר והוא לומד ומתפלל טוב בהוא חושב שכל עבודת השי"ת שלו באה מכוחו העצמי, אולם כשהצדיק יוצא מן העיר והוא בא לידיו לחולש עבודת השי"ת אז מרגיש ובה לידיו ההכרה שהכל בא מכח הצדיק, והוא עושה רושם, על מה שעבד מקודם, שכל זה לא בא מכוחו כי אלא מכח הצדיק.

ויקה מאבני המקום וגו': (כח יא)

כותב הרה"ק "השפתי צדיק" ז"ע: הרמב"ן הביא מפרקי דר' אליעזר שלקח מאבני המזבח שנעקד עליו א"ע. ותמוה האיך היה מותר לישן עליהם, אלא שהיה גורם ולא ידע יעקב מהם מהמזבח, ויחידוש מי ויול וכל להרוס מזבח כזה, יותר וראה דכמו שהיה פלא משמים שנתאחו ונעשו אבן אחת כן נסבב משמים שנהרשו כדי שישן שיעלה, שעל ידי שנת הצדיק ע"ה נצב עליו זכר ייזו המשיך ויהיה שכינתו ית' על ג' המזבח, והוא יעקב פעולת המזבח כדאי' קרבן לשון קירוב.

והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו: (כח יב) כותב ה"לב שמחה" ז"ע: והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו. ובמד' עולים ויורדים ביעקב וכו' אופיום בו קפויים בו וכו', לשון שמחה ויריקו, ואי' מהח' הרי"ם ז"ל אם היה אדם מישראל יודע עד היכן לאויהו מקום מגיעין משישני כי אז לא היה מוטל שום דבר מהעבודה וממעשיו הטובים וכו', שהיה עושה טוב מכל וממעשיו, ולכאורה הוא דבר פלא כי במד' אי' כן רק על יעקב אבינו ע"ה, אך אפשר שיעקב אבינו ע"ה נתון כח בכל איש יהודי לבוא למדרגה כזו, ואם היה היהודי יודע יהיה שפע ושמחה הוא גורם בכל הקיימים במעשיו היה מטיב בכל מעשיו.

ואנכי לא ידעתי: (כח טז)

הרבי ה"פני מנחם" ז"ע: אמר: והרי ידע שהוא הר המורה כדאיתא שאמר אפרש עבתי על מקום שהתפללו בו אבותי וכו', ולמה לא ואנכי לא ידעתי, אלא דאיתא כספרים שכפי ההנהגה שמוכן האדם את עצמו לישן כן נראית השינה עמו, ולכן כאשר זכה יעקב אבינו למראות גדולים כאלה אמר ואנכי לא ידעתי,

שלא ידע שכל כך גדלה הכנתו מקודם, והעולם מלא פרישם כי יעקב אבינו נתמך מקודם י"ד שנה בבית עבר ולמד שם תורה, וידע שעל ידי התורה יכולים להגיע למדריגות, אבל לא ידע שגם על ידי שינה יכולים להשיג מדריגות.

אין זה כי אם בית אלקים וזה שער השמים: (כח יג) אמר הרבי ה"פני מנחם" ז"ע: אין זה כי אם בית אלקים, הבעש"ט ז"ל דקוק למה אמר יעקב אבינו כל כך הרבה מיעולם, אין זה כי אם, ויש שתיצרו שנתכוין למעט את עצמו, ויתכן לומר דאיתא שיעקב אבינו תיקן תפלת ערבית, הרמז שפעל שגם בונמי משכות יוכל איש ישראל להתקרב להש"י, שהביא הכן אפילו לזמן של מיעוט, שאפילו בשכך מכל מקום תשמור עליך, אפילו בערב מכל מקום כל אדם יטו ויקרא, התפלות והסולם מסייעים לבני ישראל בכל הזמנים.

ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבוש: (כח יד)

אמר הרבי ה"בית ישראל" ז"ע: אפשר דאין המקרא יוצא מידי פשוט, שיע"ה היה צריך לחם ובגדים, וקשה, הרי יצחק היה גניד גדול, צי ערה האט יא יבער גילאט צי נישט, אובער אויף ברויט צי עסטע האט ערה דאך גיהאט? ותירץ, דאיתא במדרשים אצל אליעזר כשהלך בשביל לעשות שידוך ליצחק בעית לכן כשנתנו לא לאכול אמר: לא אוכל עד אם דברתי דברי, ואיתא שנתנו לו סם המות, ואיתא כספרים, בתפארת שלמה, שלא היה סם ממש, אלא שהוא בא מכוה בית קודש אז מה שהוא רק היה אוכל שם זה היה סם בעבורו. גם כאן אצל יע"ה שהלך כאן לאלה מקומות פראסע ערטרע, אז הוא ביקש שיוכל לאכול ויזיק לו. ואכן לכן רצה כל הזמן להכשיל...

ראש הישיבה מגור שליט"א: אמר: יעקב אבינו ע"ה ביקש ונתן לו לחם לאכול ובגד ללבוש, ומקשים דפשיטא היא ש'לחם הוא כדו' 'לאכול' ובגד' הוא 'לבוש', ויתורה הוא, והרבה פירושים נאמרו בזה.

ויתכן לפרש, ע"פ המסופר שפעם בא חסיד לרבו להתלונן על חתנו שישנו וידע לעשן ואינו יודע לשתות משקאות חריפים, אמר לו הרבי הרי טוב שכן, והלואי ימשך כן כל ימיו, ומה מקום לטענה ותלונה, השיב חסידו: רבי, הוא אינו יודע לשתות והוא כן שותה, וזה המזון בבקשת יעקב אבינו ע"ה ו'לחם לאכול' - שנדע איך לאכול, כי הכנסת האוכל לפה בתנאים גרין ומעיים - אין זאת אכילה המבושק, אונז עסען נישט, אונז וענען זיך מלעיש מיט עסען, אנהנו מלעייטם את עצמנו עם האוכל.

ועל זה ביקש יעקב אבינו ע"ה 'לחם - לאכול', שביקש רבונז של עולמ' איך ויול האבען לחם לאכול, אויף צו עסען, נישט מער, לצורך קיום הגוף לעבודתו ית"ש, ולא כמו שאר לאדאבננו מלעייטם את עצמנו בלחם. וכן ביקש 'בגד ללבוש', ובעל הטורים ב' במסורה, הכא 'ובגד ללבוש', ואידך 'ללבוש את הבגדים' - [שימוש כדול והגבוה ביותר] שיש בגדים הוא אצל החול גדול ביום הכיפורים במקום הקדוש ביותר, וזה ביקש יעקב אבינו שהבגד יהיה בשביל ללבוש, למטרה שלו, עם המשמעות הנובעת, ולא מלבושית לשם ויהרא ושררה.

וישא יעקב רגליו: (כח טז)

אמר **ראש הישיבה מגור שליט"א:** כתיב 'וישא יעקב רגליו', ופירש רש"י מחז"ל, משנתבשר בשורה טובה שהובטח בשמיהו,

נשא לבו את רגליו ונעשה קל ללכת, ההבטחה לא היתה על שנים תיקונם בלי קשיים, שהרי עדיין היו אמורים לעבור עליו עשרים ושתים שנים עם לבן ונסיגות וכמו שהעיד בעצמו 'הייתי ביום אכלתי חרב וקרר כלילה ותדד עמי' מנעי"י, אלא מכיון שנאמר לו 'הנה אנכי עמך', שהקב"ה אתו ומכין צעדיו, כבר נעשה לו קל ללכת, ובכל הרפתקי שבאו עליו התהלך באמונה שלימה בהשי"ת. והוא הוראה לדורות לכל אחד בנסיגות שלו, שאם הידיעה ברורה 'הנה אנכי עמך', וכל הנעשה עמו הוא ע"פ תכנית אלוהית, אזי הוא מקבל כל הבא עליו כתפילה ושליחות, ונעשה קל ללכת, מבלי להתפעל מהקשיים כי ה' עמו.

ויאמר הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה השקו הצאן ולכו רעו: (כח טז)

הרבי ה"בית ישראל" ז"ע: אמר בשם "החידושי הרי"ם" ז"ע: פסוק זה אמר יעקב אבינו ע"ה בלשון תפלה להשי"ת, כי ראה ברוה"ק שישאל יהי בגלות זמן ארוך. ואומנם שרצה יעקב אבינו שהגלות תיגמר במהרה ושהיהודים כבר יגאלו, אבל מאחר והזמן עוד לא הגיע לכן ביקש מושי"ת ואמר, אף שלא עת האסף המקנה, ביאת המשיח לגאלם בבי"א, כל עוד הגלות נמשכת זמן רב, אך 'השקו הצאן ולכו רעו', ובכל הפחות שתתן לבני ישראל פרנסה ברווח במשך זמן גלותם כדי שיוכלו לגדל את בניהם לתורה ויראת שמים עד שתהיה הגאולה השלימה.

הרבי האמרי אמת" ז"ע: אמר: אאז"ל הקשה הלא ראה יעקב האבן גדולה על פי הארץ ואם כי הוא היה גבוה היה לו להבין שהם לא יוכלו לגדל האבן והתירץ שעכ"פ היו צדיקים לנסות אוי יוכלו, ונראה שאם היו מנסים אי היה באמת יכולים להסיר האבן אלא שהם לא רצו לנסות, כי מסתמא כשאמר להם יעקב השקו הצאן והיו יכולים להשקות ולא אמר שקר ח"ו כדאיתא במדרש שיעקב לא אמר מעולם דבר של בטלה, ובמדרש דורש ענין האבן על היצר הרע, שכשיוצאין מבית הכנסת היצר הרע חזור לקדמותו.

ויהי כאשר ראה יעקב את רחל וגו' ואת צאן לבן וגו': (כח טז)

הרבי האמרי אמת" ז"ע: אמר: הכתוב הקיש הראיית ההדר, שראיית רחל היתה אצלו כראיית הצאן ולא היה לו שום הררוו, וביצחק גם כן כתיב וירא והנה גמלים באים שהיה אצלו כמו גמלים, כענין דאיתא דמייני באפאי כי קאקי חזירי, איתא בזה"ק שרחל הכוונה על השכינה, ומסתמא צאן לבן גם כן מרמז לאוהו ענין יעקב עבד כל כך הרבה בוה, ומתחילה קיים בכל לבבן ואחר כך שהיו לו בניו קיים בכל נפשך ובצאן קיים בכל מאדך.

ועיני לאה רכות: (כח יז)

כותב הרה"ק "השפתי צדיק" ז"ע: וברש"י בשם הגמ' והמדרש שכן היו התנאים הגדולה לגדול והקטנה לקטן והיתה בוכה כ"ו. יש לפרש לשון רכות לשבת מלשון רך וטוב, והלימוד בוה שלעולם אל ימונז אדם מן התפלה אף שכבר התפלל פעם ושתים כו' ולא נענה אף על פי כן יחזור ותפלה ולא ימנע מן התפלה, שאכן משמע שכבר נגזר עליה כן לעלות בגורלו של יעקב הרשע, והיא אפ"כ על ידי רוב התפלה והדמעות וכתה להפוך את הגזירה ולעלות בגורלו של צדיק, וכדאיתא במדרש קשה התפלה שבטלה הגזירה כו' והוא שבח לעינים.

ותקנא רחל באחותה: (ל כ) כותב ה"שפת אמת" ז"ע בליקוטים: פי' רש"י קנאה במעשיה הטובים. נראה לי כי לפעמים כתיב ויקנאו אותו פלשתיים ולפעמים כתיב ויקנאו בו אחיו וכן הכא, והענין כי יש קנאה מתוך השנאה, שהי' הפלשתיים רע עין, והו ויקנאו אותו שרצו שלא יהיה לו אותו הגדולה אבל קנאת הצדיקים הוא בעצמותם לכן כ' ויקנאו בו שנתקנאו למה לא יבואו גם המה למדרגה זו, וכן ותקנא רחל באחותה להיות ניתקנת להתדמות למעשיה הטובים כנ"ל.

ויזכר אלקים את רחל: (ל לב) כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר: ברש"י זכר לה שמסרה סימניה לאחותה, כל התפלות שיעקב אבינו התפלל בעבורה לא נזכרו כאן, רק מעשה הסימנים, כל האמהות התפללו עבורה, גם יעקב אבינו ביקש בשבילה, ועם כל זאת לא נשעה בזכות כל אלה, אלא בזכות אותו מעשה של מסירת הסימנים, ואי' במד' (פתיחתא דאידי"ד כד) שבעת חורבן הבית עלו אברהם יצחק ויעקב ומהם לפייס לפני ית' ולא הועילו, עד שפקצה רחל והזכירה מסירת הסימנים מיד נתגלגלו רחמי ו"הקב"ה ואמר בשבילך רחל אני מחזיר את ישראל למקומו וכו' ושבנו בניו לגבולם, כאן לא הזכירה זאת רחל, ולכן זכרה לה הקב"ה, ולמאי היה צורך להיות כאן קושי רב כ"כ לפעולה, אך הוא לפי שהיה צריך להוולד מנגזר של עשו, שטנו של עשו [ב"ר עג ז], ואמרו שם שאין עשו נופל אלא ביד בניה של רחל, אם לא יסתובם צעירי הצאן, ואח"כ משוגדר יוסף היה יעקב אבינו ע"ה יוכל לילך לא"י.

ואביכין התל בני והחלה את משכרתי וגו': (ל טז) כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר: לפי פשוטו צריך טעם למה האריך יעקב כ"כ בדבריו עמם, להפיס דעתם, והם א"ל העוד לנו חלק ותחלה בבית אבינו, הרי השי"ת ציווה לך ומה צריך עוד להרבות בוה דברים כלל, אך כי ציווי השי"ת לחזור נאמר רק לו לבדו, ויאמר ה' אל יעקב שבו אל ארץ אבותיך ולמולדתך, אבל לא יצא נצטוו, לכן היה צריך אבינו לדרב עמך וליתן להם טעמים לילך, שיתרצו גם הן, וגם כי אחר כל אריות דבריו השיבו לו הן העוד לנו חלק ותחלה וגו' והאז נבריות נתשבנו לו, והאז נחשב אצל יעקב אבינו ע"ה למעלה תיורה, שהן אינן יורשות אותן, שלא יהא לו שום שייכות עמו.

עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה: (לא לב) ברש"י: שמהקלה הזאת נסתלקה רחל.

הרבי ה"בית ישראל" ז"ע: אמר את דברי הוזה"ק, שרחל מתה בגלל מצות כיבוד אב - על שום שציערה את אביה, ומאז תמוה, וכי על כזה אבא לבן שייך להיענש? אבא לבן האמרי, לבן ביקש לעקור את הכל, ואיך שייך לומר שנענשה על שום שציערה את אביה? ובפרט שאיתא שרחל להפריש אביה מע"ז נתכונה, שנתכונה להראות לו שהע"ז אינה שוה כלום, שאפשר לגוננם, ואי"כ מדוע נענשו? ואפשר ליישב, דנהא איתא בארשיך ובמפרשי הפשט, שלתרפים יש כח מיוחד של שדים וכד' שיכולו לדרב - לגלות סודות, ולכן גנבה את התרפים משום שפחדה שיספרו ללבן שיע"ה ברח, והו היה חטא שלה, כי מאחר והקב"ה אמר ליע"ה: שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך ואהיה עמך, היה צריך להיות לה אמונה ולא לחפש עצות, ולכן נענשה.

דברי חיזוק מרבנו"ק לרצף התמצה בארצה"ק

דברי חיזוק מרבנו"ק הפני מנחם" זי"ע
[ס"ג תשנ"ו]:

כאשר יש קדושה בלבבות ישראל אין שליטה לשום דבר להזיקו, ואפילו כשהוא להיפך, בזמן הסתר וצורה, איתא הצפינו עצמכם במביר תורה, ואפשר לומר שזה המכוון במה דאיתא שיעקב אבינו נטמן בבית עבר י"ד שנה, שאם ביקש לברוח מפני עשו לא היה לו להטמין עצמו בבית עבר, שהרי זה המקום הראשון שיחפשו אחריו שם, אלא הכוונה שנטמן בתורה וממילא לא היה דבר שיכול להזיקו, לעשו אין כל שליטה על מי שמשקיע עצמו בתורה, בפנימיות התורה, בעמקות התורה, וכאשר מטמין עצמו בתורה אין שולטת בו עין רעה של שום אדם רע, וזהו גם המכוון במה דאיתא אצל רבי שמעון בר יוחאי כשנחבא מפני מלכות רומי אול הוא ובריה טשו בי מדרשא, וקשה הרי בודאי בראשונה יחפשו את רשב"י בביהמ"ד, אלא הכוונה שהטמין עצמו בקדושת התורה, וזאת היא הדרך לכל איש ישראל להינצל בכל ההסתרות ובכל המצבים, תורה מגנא ומצלא, ואז אין שום שליטה לרע, וכן איתא ברמב"ם אין מחשבת היצר מתגברת אלא בלב פנוי מן התורה.

דברי חיזוק מכ"ק אדמו"ר שליט"א
[תולדות תש"ס]:

גור בארץ הזאת ואהיה עמך, חז"ל דרשו [כתובות ק"י] להיות לכם לאלקים שכל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה, וברש"י [ויקרא כה לח] אני לו לאלקים וכו', ואולי הלימוד גם מכאן, גור בארץ הזאת ואהיה עמך, וא"ל בספרי כל היושב בא"י מקבל עליו מלכות שמים, בארץ ישראל אפשר ביותר לקבל עומ"ש, יש לישב בארץ ישראל לקבל עומ"ש, ובמד' גור בארץ הזאת וכו' את עולה תמימה מה עולה אם יצאת חוץ לקלעים היא נפסלת אף את אם יצאת חוץ לנפסלת, ובמשנה [כלים

פ"א מ"ו] עשר קדושות הן א"י מקודשת מכל הארצות וכו' הר הבית מקודש ממנו וכו', יצחק אבינו ע"ה שהיה עולה תמימה, העקידה, מקומו במקום המקדש, לכן הקדים הכ' שכן בארץ וגו' ובמד' שכן את השכינה בארץ, להמשיך הקדושה בכל א"י, ואז גור בארץ הזאת ואהיה עמך.

דברי חיזוק מראש הישיבה מגור שליט"א [ארה"ב תשפ"ד]:

... ויהי רצון שנשמע ונתבשר בשרות טובות, כלל ישראל דארץ האבען א ישועה, וגמילות חסד מעורר חסד מלעילא כדאיתא בספד"ק, גמילות חסדים ועשיית טוב היא הכח של אמ"ע"ה מדת החסד, ואיתא בספד"ק על מ"ש רש"י [ר"פ לך] מהז"ל 'בך חותמין' - דהיינו שבדורות האחרונים יושעו במדת החסד, והרי הישמעאלים טוענים שכביכול יש להם זכות מאא"ע"ה, שגם הם אברהם אבינו'ס קינדער, אובער ס'איז א פאלטשע זכות, כי מדת החסד של אמ"ע"ה - הגוטסקייט וההטבה והרצון לתת לאחרים, דאס איז נאר דו ביי אידען - זה יש רק ליהודים, ואדרבה זה הכח כנגדם, יעזור השי"ת שנשמע ישועות גדולות והקב"ה ישפיע עלינו כל טוב.

... יהי רצון שהקב"ה יושיע את בני' ובפרט את תושבי ארצה"ק בישועה גדולה, וצריכים להתפלל ולבקש על כך, אבל אל לנו לתת שההתעוררות תהיה ברת חילוף ולא ברת קיימא, אלא שנתעורר לשינוי אמיתי ופנימי, לחיות עם חשבון: וזאס טוה איך מיט מיינע טעג - מה הנני עושה עם הימים, האם הם ריקים או מלאים, בכל יום לבדוק מה עשית היום חסד בשביל יהודי אחר, ובעיקר מה עשיתי חסד עם נשמתו אשר בקרבי.

יעזור השי"ת שנשמע ישועות גדולות ובשרות טובות.

נוס של ברכה

טאטען: זה לאבך.

הבשורה על שיגור הבקבוק לאביו של החתן שהוא מחשובי קהילת ראש הישיבה שליט"א עברה ברונה וגרמה לשמחה רבה ועוצמה בשתי הקהילות.

מערכת "מן הבאר" שעי"ו "גור המואחדת" שמחה לפרסם את פרטי המעשה, אותם קיבלנו מבני המושפחה, והיא מברכת את קהל הקודש כי נטח אכן לראות דייקא בימים אלו את ברכת השלום ונטח לירב שלום בניי".

מבאר החסידות

קרוב בצמחה

לר לר

אל הרה"ק המגיד מטריסק זי"ע היו מגיעים חסידים רבים בכל עת, והוא דאג למאכליהם ביד רחבה. לעיתים התאספו במחיצתו מאות ואלפים וההוצאות גדלו לאין ערוך, עד שהרבי נעשה בעל חוב גדול. נכנסו אליו כמה מנכבדי הקהל ותמיהו בפניו לשם מה הוא מחלק מאכלים כה רבים לחסידיו, ואחר כך הוא נאלץ לבקש מהם מעות כדי לשלם את חובותיו, והרי טוב יותר לצמצם את ההוצאות ולא יצטרך לשלם חובות. בתחילה לא השיב הרבי מאומה לדבריהם, אולם לאחר שנכנסו אליו שוב בדבר אמר: "הרי בזמן שבית המקדש היה קיים, היה קרובו של אדם מכפר עליו. ועכשיו שאנו בגלות, שולחו של אדם מכפר עליו. וכך מבאר אני את הפסוק: 'את קרובני' - הקרבן שלי, 'לחמי לאשי' - הוא על ידי נתנת לחם לאנשים הבאים אלי, ובהו יהיה ריח ניחוח" - ויתקבל לרצון לפני ה'.

הרה"ק רבי יעקב אריה מראדומין זי"ע היה נוהג לעיתים להטמין את ישועותיו במעטה כעס והקפדה, אולם היה ידוע שמי שזכה לקבל נזיפה ממנו, היה בטוח כי נושע, והיה יוצא מעמו שמה וטוב לב. פעם הגיע הרבי לעיר אחת, ואחד מיהודי העיר נדחק בין ההמונים כדי להתברך מפיו. הביט עליו הרבי בפנים כעוסות, ואמר "לך לארבע רוחות העולם" ... נחרד האיש ופניו חורו, עד שפרץ בככי מר. הרגיעו הרבי בחיוך, ואמר: "הרי כוונתי היתה לברך אותך ולהשפיע עליך שפע של חסדים, והרי זו ברכת הקב"ה ליעקב אבינו 'ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה', שתתרחב לכל רוחות השמים" ...

מעשה מרבוה"ק

אהבת ישראל דאגה לזולת

על התקופה שלפני מלחמת ששת הימים בשנת תשכ"ז, מספר הרה"ח ר' שבתאי שיינפלד זי"ו, כי בעצמו נוכח באחד הבקרים באותה תקופה כאשר בא אל הרבי ה"בית ישראל" זי"ע, והנה הוא רואה יהודי מכובד בא בימים, שזמן לא רב קודם לכן עלה עם משפחתו לארץ ישראל, וישב ומתייפה בככי מחוץ לחדרו של הרבי. על ידו עמד הגבאי המפורסם, הרה"ח רבי חנינא שייף ז"ל, ששאל אותו לפשר בכיו.

סיפר היהודי: כי נכנס כעת לרבי וביקש כי הוא וזוגתו ניצולי השואה כבר מבוגרים, מסכימים להישאר בארץ ישראל ומה שיקרה לכל היהודים שיקרה גם להם. אך שני בנים צעירים לו, ומבקש הוא לשלוח אותם לשוייץ עד אשר תחלוף הסכנה. שנייהם כבר שיכלו ילדים לפני המלחמה ואין הם מסוגלים לעבור זאת פעם נוספת. לשמחתו, הרבי אמר לו: "סוועט זיי גאר נישט געשעהן". (דבר לא יקרה להם) "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

כאשר שמע זאת יצא החוצה ופרץ בככי מהתרגשות. כאשר שמע זאת ר' חנינא אמר: אנתו רואים כל הזמן את הרבי עסוק בתפילה ובדאגה, מה יהיה על היהודים בארץ ישראל, הוא עצמו מיצר ודואג בכל שניה מה יעלה בגורל עם ישראל, אבל הנה לאחרים הדואגים - הוא מרגיע במופת כה גלוי ...

כמה היה לבו של ה"שפת אמת" זי"ע שופע אהבת ישראל ובאיוה מידה הוא השתתף בצערן של ישראל ונתן ללמוד מעובדה ספיר אחד מידידיו. הידיד הזה בא פעם לבקר - היה זה בין השנים תרנ"ו - תר"ל, הלילה היה ליל חורף קר, והשלג כיסה את העיר, השעה היתה מאוחרת, וה"שפת אמת" יצא לקראת אורחו וקבלו בשמחה, הציע לו להצטרף אליו בטוילו ליד הנהר "וויסלה" הזורם במרחק שלוש פרסאות מגור, כפור איום שרר אז בחוץ, דממת מות שלטה בעיירה עטופת חשכה ודמדומים, פסעו שניהם בסמטותיה אפופי מחשבה, פני ה"שפת אמת" בערו כלפידים ועינו נוצצו ככוכבים.

משהגיעו לשפת הוויסלה פתח ואמר לידידו: "כשהייתי בן שנים עשרה נכנסתי לפני ולפנים לכבוד קדושת יקוני ה"חידושי הרי"ם", והוא שינן אתי כל הלכות טריפות על פי קבלה, בהיותי בן שלוש עשרה ידעתי שלוש מאות פירושים על הפסוק "שמע ישראל".

ציפור חורפית עפה לפתע לידם, וה"שפת אמת" התלהב מאד והמשיך בלהט: "האמן לי ידידי, כי מאד רציתי להיות כציפור זו שאין לה לא עולם הזה ולא עולם הבא... הידעת מהי בקשתי היחידה? שאזכה לראות בשלוותם של ישראל", באותו רגע נשא עיניו השמימה ונאמן: "אוי! רבנו של עולם, ראה נא בעניני!"

כה סח האברך הצעיר הדגול מרכבות קודש, מי שהיה בעבור זמן למאור הגולה ורובן של ישראל בדורו דור דעה.

נגד המברכים - ברכות מז"ט לבעלי השמחות בקהילתנו

ברכת מזל טוב
לידידנו הרה"ח ר' יעקב יוסף לב לאו"ט ולמחותו הרה"ח ר' מרדכי זאב אופנהיים לאו"ט
לרגל נישואי ילדיהם שיחיו מאהלים ירידיים
שטיבל 55 - שטיבל שפת אמת

ברכת מזל טוב
לידידנו הרה"ח ר' מרדכי יעקב ברוסקי לאו"ט ולמחותו הרה"ח ר' ישכר דוב אלטר לאו"ט
לרגל נישואי ילדיהם שיחיו מאהלים ירידיים
שטיבל 55 - שטיבל 43

ברכת מזל טוב
לידידנו הרה"ח ר' זעליג לנדאו לאו"ט ולבנו הרה"ח ר' יצחק מאיר לאו"ט
לרגל הולדת הבת/הנדה שתחי' מאהלים ירידיים
שטיבל 48 - שטיבל 19-50

ברכת מזל טוב
לידידנו הרה"ח ר' שמעון וינריך לאו"ט לרגל הולדת הבת שתחי' מאהלים ירידיים
שטיבל בית יעקב